

Én Kicsi Pónim Világok Harca I: Felemelkedés

Tizenhetedik fejezet - Warhammer és az önkontroll

Kopp. Kopp.

Sly felriadt álmából, majd résnyire kinyitotta a szemét, és az ajtó felé fordult. Újra kopogtak. A szürke kanca egy pillanatig eljátszódott azzal a gondolattal, hogy varázslatával lezárja az ajtót, de elvetette az ötletet. Kíváncsi volt arra, ki merészeli zavarni, elvégre még Inimitable-nek sincs bátorsága őt felébreszteni.

- Öhm... bejöhetek? - hallatszódott az ajtó túloldaláról. Sly felismerte a hang gazdáját. A rózsaszín unikornis, aki elvileg éjjel felügyelt rá. A nevére nem emlékezett, de nem is akarta nagyon megerőltetni magát ez ügyben. Viszont erősen ajánlotta, hogy az unikornis nyomós indokkal zavarta meg az álmát, különben kihajítja az ablakon.

- Hát, akkor bejövök - szólt pár másodperccel később a rózsaszín kanca, majd benyitott. Sly kicsit jobban kinyitotta szemét, és a nem várt vendégét tanulmányozta. Az unikornis kissé feszengve pillantott rá.

- Sajnálom, ha felébresztettelek, de gondoltam, felhozok neked egy kis ennivalót.

A rózsaszín póni egy szendvicsekkel teli tálcát lebegtetett maga elé. Sly elismerte, ezért érdemes felkelni. Felült az ágyban, majd varázslatával maga elé helyezte a tálcát, és hozzálátott az evéshez. Már a harmadik falatnál járt, mikor tudatosult benne, hogy a kanca még mindig itt van. Mérgesen ráfordult, mire az kissé lesunyta a füleit.

- Nyugodtan egyél, csak beszélgetni szeretnék veled - ült le mosolyogva az egyik székre a kanca. - Úgyse lesz nagyon kívül, hiszen szobafogságban vagy.

- Én nem vagyok szobafogságban - szólt Sly, majd beleharapott a szendvicsbe, és lenyelt egy falatot. A rózsaszín unikornis kíváncsian várta a folytatást. - Simán megtehetném azt, hogy most felállok, apró véres cafatokra robbantalak szét, majd kisétálok ebből a kastélyból. Aki pedig az utamba merne állni, annak elválasztanám a fejét a nyakától.

A rózsaszín unikornis döbbenten meredt Sly-ra, majd hirtelen felpattant és kiviharzott a szobából, az ajtóban azonban még visszafordult egy mondat erejéig:

- Te nem vagy normális! - kiabálta rémülten.

És becsapta az ajtót.

Sly tovább folytatta a falatozást, mintha mi sem történt volna. Mikor végzett, letette a tálcát az asztalra, és az ablakhoz lépett. Verőfényes napsütés fogadta őt, s csupán pár felhő látott az égen. Párszor már elgondolkozott azon, hogy a háború beköszöntével ki szabályozhatja az időjárást. Nyilván nem a pegazusok.

A merengésre nem maradt több idő, ugyanis lent a földön észrevett egy magányosan álldogáló pónit. Innen messziről nem tudta megállapítani, hogy ki lehet az, de furcsán ismerősnek tűnt. Gyorsan elővarázsolt egy távcsövet, hogy jobban lásson. Most már értette, miért volt olyan érzése, hogy már látta valahol a pónit. Plasma. Márpedig ha Plasma itt van, akkor Inimitable csapata se lehet messze. Ez azt jelentené, hogy Zharon is itt van már? Reménykedett benne, hogy tényleg így van, mert minél előbb csináltatja meg vele a páncélt, annál hamarabb végezhet Cursefire-ral.

Most már csak meg kell keresnie ezt a Warhammert, és rá kell vennie, hogy kiképezze őt, lehetőleg mindenki tudta nélkül. Ezért nem volt idő a habozásra.

Kilépett a szobából, és nyomban szembe találta magát a rózsaszín unikornissal. Amint a kanca meglátta Sly-t, elfordította a fejét, de a szürke unikornis látta a szemében a félelmet.

Helyes! Veled sem lesz több gondom!

Sly mágikus zárat tett a szobájára, ezután pedig folytatta az útját, és azon morfondírozott, hogy hogyan fogja megtalálni ebben az óriási kastélyban Warhammert. A nagy merengés közepette azt se látta, merre megy, ennek következtében majdnem beleütközött Night Owl-ba és Silver Mirage-ba.

- Oh, szia Sly - köszönt meglepetten Owl. - Azt hittem, még alszol.

Nem rajtam múltott!

- Esetleg elkísérhetünk téged?

- Ugyan már, Owley! - szólalt meg idegesen Mirage. - Minek kérdezed meg tőle? Nagyon jól tudod, hogy így is, úgy is vele kell mennünk.

Sly most az egyszer kivételesen egyet értett a vörös pónival. Főleg ez az udvariasság. Őt inkább az idegesítette, miképp fogja lerázni a "testőreit".

- Egy kis kedvességbe nem halsz bele! - tromfolta le Night Owl.

- Te pedig abba, hogy elismered, ha igazam van! - vágott vissza Mirage.

Night Owl már nyitotta is száját. Sly, kihasználva a két kanca figyelmetlenségét, szép lassan elsomfordált mellőlük, majd mikor látótávolságon kívül tudta magát, megszorozta a lépteit. Ha szerencséje van, akkor ez a két lökött póni pár perc múlva veszi csak észre az eltűnését. Mire megtalálják, addigra már, ha minden jól megy, már rég megbeszélte az edzést Warhammerrel. Viszont azt be kellett látni, hogy segítség nélkül nem fogja megtalálni, így hát az első útja Squallhez vezetett.

Felcaplatott a D szintre, majd megkereste a huszonhármas számú szobát. Vett egy mély levegőt, és rákoppantott párat az ajtóra. Odabentről nem érkezett válasz.

Lehet, hogy nincs a szobájában? Csodás...

Ám mielőtt még megfordult volna, kulcsörgés csapta meg a fülét, majd egy másodperccel később kinyílt az ajtó. Squall nagyokat ásítva dörzsölgette kócos sörényét. Mikor észrevette, ki áll előtte, egyből kipattant a szeméből az álom, s enyhe csodálkozás ült ki az arcára.

- Sly Greyness? Minek köszönhetem a látogatásod?

- Segítségre van szükségem.

- És miben segíthetek? - mosolygott Squall.

- Hol találom meg azt a Warhammert, akit tegnap említettél?

- Csak nem akarsz megtanulni a közelharcot? - szólt kissé zavartan Squall. - Tudtommal te...

- Csak válaszolj a kérdésre! - szólt ingerülten Sly.

- Jól van - mondta a pegazus. - Warhammer az E szinten lakik a negyvenkilences szobában, de valószínűleg már az edzőteremben van.

- Azt hol találom? - szegezte neki a következő kérdést Sly. Squall elhúzta a száját.

- Nos, a földszinten bemész a bal oldali nagy ajtón. Végigmész rajta, majd jobbra fordulsz, utána balra, majd megint jobbra, és a folyosó végére érve az edzőcsarnok bejáratánál találsz magad.

- Értem - bólintott Sly. - Most pedig...

Felizzott a szarva, miközben lehunyta a szemét, és elmélyülten koncentrált a varázslatra.

- Örülök, hogy segíthettem - tért vissza a mosoly Squall arcára. - Esetleg még valamiben... Hé! Mégis mit csinálsz?!

Squall ijedten pillantott a ragyogó szarvú Sly-ra. A szürke póni lassan kinyitotta a szemét, ami vörös fényárban úszott. Squall megdermedt. Egyszerűen nem bírta levenni a tekintetét Sly szeméről. Az unikornis kinyitotta a száját, és mély, torz hangon így szólt:

- Felejts!

Squall szemei körül pirosas derengés jött létre, a tekintete elhomályosult, majd a következő pillanatban összeesett...

Sly az edzőcsarnokhoz vezető folyosón lépdelt. Mikor a végére ért, egy óriási csarnok tárult a szeme elé. Furcsamód rajta kívül csak három póni volt jelen. Egy pegazus kanca és egy unikornis kanca párbajozott egy unikornis csődörrel. Miután Sly láthatatlanná varázsolta magát, a lelátókhoz sietett, majd leült az első sorba, és árgus szemmel követte a párbajozók minden mozdulatát.

A pegazus és az unikornis éppen bekerítették a csődört, majd lassan körözni kezdtek körülötte. Egy szempillantás alatt mindkét kanca megiramodott a csődör felé, ám az utolsó pillanatban elhajolt előlük, így a támadók egymásba ütköztek.

- Áú! - kelt fel a fejét dörzsölve az unikornis.

- Kicsit korábban kell felkelnetek ahhoz, ha ilyen alapfogással próbáltok legyőzni engem, lányok - kuncogott a csődör.

- Nem én tehetek róla Warhammer mester - panaszkodott az unikornis kanca. - Soars elrontotta a mozdulatot.

- Te voltál lassú, Bolt - fordult el dacosan harcostársától a pegazus.

- Lányok! - nézett rájuk szigorúan Warhammer. - Itt nincs olyan, hogy te hibád, vagy az én hibám. Mindkettőtök hibája. Egy csapat vagytok. Ismeretek kell egymás gyengeségeit és erősségeit. Ezt felhasználva kell harcolnotok, különben az ellenség könnyűszerrel végez veletek. Megértettétek?

- Igen, Warhammer mester - mondta egyszerre Soars és Bolt.

- Helyes! - bólintott Warhammer. - Akkor folytassuk!

Azzal újra egymásnak estek. Úgy tűnt, a két kanca megfogadta a tanácsot, ugyanis most már különböző kombinált támadásokat hajtottak végre a legkisebb hiba nélkül. Ám hiába voltak ügyesek, Warhammer gond nélkül kivédte az összes mozdulatukat. Talán a legfigyelemreméltóbb hárítása az volt, mikor Soars és Bolt bekerítették őt a csarnok egyik sarkába. Sly akkor azt hitte, hogy csődörnek semmi esélye nincs, de tévedett. Soars, Bolt hátáról elrugaszkodva, a levegőből vette rá magát a csődörre. Bolt pedig a földről rontott rá. Warhammer megvárta a megfelelő pillanatot, majd a kettejük közötti résen kiugrott, és elegánsan földet ért. A lányok viszont pórul jártak. Egyenesen a falnak mentek, melynek köszönhetően pár másodpercre elvesztették az eszméletüket. Sly-nak viszont az tetszett a legjobban, amikor Warhammer egyszerre küzdött az előtte lévő Bolttal, és a háta mögött álló Soarsszal. Sokszor olyan gyorsan mozgott a patája, hogy alig tudta szemmel követni. Most már kétség sem fért hozzá, hogy Warhammer lesz a megfelelő edző számára.

- Rendben van, lányok - szólt három órával később Warhammer. - Már elmúlt dél is, úgyhogy ideje ebédelni. A mai edzésnek ezzel vége is. Jövő héten a megszokott időben találkozunk. Viszlát.

- Viszlát, Warhammer mester - búcsúzott el a két kanca, majd csacsogva a kijárat felé indultak. Sly a tekintetével követte őket, és mikor eltűntek szem elől, Warhammerre pillantott.

Most vagy soha!

Nagy levegőt vett, de mielőtt még megmozdulhatott volna, Warhammer hirtelen arra pontra tekintett, ahol ő ült.

- A lányok már elmentek, úgyhogy nyugodtan felfedheted magad, ifjú hölgy.

Sly egy pillanatra ledermedt a döbbenettől, majd eleget téve a kérdésnek, láthatóvá vált. Mialatt Warhammer felé lépdelt azon gondolkodott, hogy mit is mondhatna neki. Először mindenképpen köszönetet kellene mondania, amiért nem szólt senkinek az ittlétéről, mivel körülbelül két órával ezelőtt itt járt Inimitable Night Owllal az oldalán. Sly-t keresték, és Warhammer pár másodpercet habozva megrázta fejét, jelezvén, hogy nem tudja hol lehet az unikornis. Márpedig a jelek szerint teljesen tisztában volt azzal, hogy a lelátón ülve figyelte az edzést.

- Nem szeretek hazudni Inimitable tábornoknak - szólt szigorúan Warhammer, mikor Sly megállt előtte. - Ezért nagyon remélem, nyomós okod van arra, miért itt bújtal el.

- Én nem bujkáltam! - szúrta ki a fogai közül.

Próbálta fékezni kitörő dühét, amiért Warhammer gyávának gondolja, de egyre nehezebben ment. A csődör Sly szemébe fúrta a tekintetét, ám a kanca állta a sarat.

- Ha nincs más mondanivalód, akkor én megyek is - szólalt meg pár perc múlva Warhammer, majd Sly-t kikerülve a kijárat felé vette az irányt. A szürke póni megfordult és a csődör távolodó alakját bámulta. Valamit mondania kell, különben el fogja veszítve. Márpedig rajta kívül aligha fog találni alkalmasabb edzőt. Elég lesz az, ha csak az igazság egy részéről tud, aztán ha mégse úgy alakul, mint kellene, kitörli az emlékezetét. Bár tartott attól, hogy rajta nemigen fogna az emléktörlő bűbáj, hisz az unikornisok elméje sokkal összetettebb, mint a többi pónifajé, de kockáztatnia kellett.

Warhammer már majdnem kiért a csarnokból, mikor Sly utána rohant.

- Várjon!

A csődör kérdően megfordult. A szürke póni megállt pár méternyire tőle, majd belekezdett.

- Azt akarom... vagyis szeretném... hogy tanítson meg engem harcolni... kérem...

Szinte égette a nyelvét a szavak. Gyűlölte, ha valaki udvariasan próbált vele társalogni, mert olyan volt mintha felsőbbrendűnek képzelné magát vele szemben. Erre meg most ő is így beszél... Micsoda szájalom!

Warhammer nem mondott semmit, csupán végigmérte Sly-t. Mikor meglátta az x alakú szépségjegyet, hümmögött egyet.

- Tudtommal te vagy Inimitable tábornok pártfogoltja, igaz? - kérdezte váratlanul.

Sly-ban azon nyomban fellobbant a harag.

Nagyon elege van már abból, hogy mindenki azt hiszi, hogy ő Inimitable kis védence! Soha nem kért semmilyen különleges bánásmódot! Ehelyett mit csinál Inimitable? Folyamatosan kivételez vele! Naná, hogy emiatt azt hiszik, a tábornok nélkül egy fabatkát sem ér! Ugyanazt műveli vele, amit csikókorukban! Mikor ő valami rosszul csinált, a tanárok egyből azzal jöttek, hogy miért nem vagy olyan, mint nővéred! Inimitable, mint testvér

meghalt számára! Egy testvérnek törődnie kell a húgával, nem pedig adni a látszatra, hogy foglalkozik vele, pedig igazából marhára nem izgatja mi van vele, hanem inkább minden pónit lenyűgöz, hogy milyen jól tud varázsolni! Bezzeg, ha ő mutatott valamit, az senkit sem érdekelt! A pónik csak a kis *tehetséggel* foglalkoztak! Ki se látszott az árnyékából! Számukra csak Inimitable kis lázadó húga volt, semmi több! És most ugyanez történik! Inimitable egyszerűen képtelen tanulni a saját hibáiból!

Mikor végre lenyugodott kissé, Warhammerre nézett, aki érdeklődve figyelte őt.

- Pont, ahogy sejtettem. Elég pusztán megemlítenem a táborkot, és a harag máris úrrá lesz rajtad. Az edzéseid során először ezen kell túljutnod, mert különben az ellenség ezt ki fogja használni.

Sly szeme tágra nyílt meglepetésében. Akkor ez azt jelentené, hogy...?

- Mivel mostanában úgyszincs olyan sok dolgom, el tudom vállalni az edzésed - mosolygott a kancára Warhammer. - De csak akkor, ha feltétel nélkül követed az utasításaimat.

Sly beleegyezően bólintott. Ezt még talán el tudja viselni.

- De most már tényleg illendő lenne ebédelni - mondta Warhammer, majd hozzátette.
- Tudom, hogy új vagy itt, így gondolom fogalmad sincs, merre van az étkezde.

Sly a fejét rázta válaszul.

- Szeretném, ha odakísérnélek?

Sly kis mérlegelés után bólintott.

- Akkor hát ebéd után itt találkozunk.

- Öhm... Warhammer... mester... - Nagyon furcsa volt kimondania ezt a szót, pláne kedvesen beszélnie. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy a következő mondatot egyben és érthetően kibökje magából. - Azt szeretném, ha senki semmit nem tudna az edzésekről.

A végét szinte már hadarta, annyira kényelmetlenül érezte magát. Teljesen elszokott a normális beszédétől. Sok éve volt már annak, hogy valakivel ilyen hangnemben beszélt. Sőt, igazából csak egy pónival kommunikált így.

- Hmm... - gondolkodott Warhammer. - Akkor ebéd után várj meg engem az étkezde bejáratánál. Most pedig nyomás ebédelni!

Mikor már az ebédlő ajtajánál jártak Sly megtorpant. Warhammer kérdően pillantott az unikornisra, ám az csak intett, hogy menjen tovább. A csődör kissé furcsán nézett rá, de nem szólt semmi, és bement az étkezdébe.

Sly-nak jó oka volt rá, hogy miért nem vele ment. Minél kevesebbet látják őket együtt, annál kevesebb az esélye annak, hogy rájöjjenek az edzésekre. Inkább az aggasztotta, hogy mi van akkor, ha a kijelölt testőrei is benn vannak. Sajnos muszáj lesz vállalnia ezt a rizikót, hacsak nem akar éhen halni. Így hát kihúzta magát, mogorva képet vágott, és belépett az ajtón.

Amint átlépte a küszöböt ülőhely után kutatott. Talált is egy asztalt, ahol mindössze csak egy póni ült. Mikor a póni meglátta, hogy Sly közeledik felé, a lehető leggyorsabban befejezte a maradékát, majd rögvest felállt, hátrahagyva néhány almát. Sly zokszó nélkül leült a póninak a helyére, és falatozni kezdett. Fél órával később jóllakottan dőlt hátra a

széken. Lehunyta a szemét, és hagyta, hogy a gyomra emésszen, miközben élvezte ezt a kis pihenőt.

Hirtelen megnyikordult egy szék a közelében.

- Szia.

A szürke kanca szeme olyan gyorsan pattant ki, mintha áramot vezettek volna bele. Egy szempillantás alatt előredőlt, s haraggal teli tekintettel mustrálta az előtte ülő Vicious Circle-t. A csődör viszont higgadtan tekintett rá.

- Tegnap nem volt alkalmam odaadni ezt neked - mutatott fel egy könyvet Vicious.

- Hah! - forgatta a szemét dacosan Sly.

- Szerintem a nyolcvannyolcadik oldal érdekelne téged - próbálkozott tovább Vicious.

Sly felvonta a szemöldökét, és maga elé lebegtette a könyvet, amely az „*Ezer átok megtörése*” címet viselte. Sly szeme résnyire szűkült. Fellapozta az említett oldalt, és rögtön megakadt a szeme a fejezet címén: *Tűz által okozott átokhegek gyógyítása*

Azon nyomban becsapta maga előtt a könyvet, s teljes erőből Vicious képébe dobta, ám a csődör az utolsó pillanatban megállította azt. Sly eközben villámgyorsan felállt, és a kijárat felé vette az irányt, de mielőtt még kiléphetett volna rajta, érezte, hogy valaki megfogta a hátát. Azonnal megpördült, és pofonvágta az előtte álló Vicioust. A szomszédos asztalnál ülő két fegyveres őrpóni felpattant, Vicious elé álltak, és fenyegetően méregették Sly-ra.

Csak merjetek közelebb jönni! Hamuvá égetlek titeket!

Ekkor már egész étkezde a jelenetet figyelte, ki ijedten, ki pedig érdeklődve.

- Semmi baj, fiúk - szólt Vicious, megdörzsölve a jobb pofáján lévő pirosuló patanyomot. - Álljatok arrébb.

Az örök mintha meg se hallották volna.

- Komolyan beszélek! - emelte fel a hangját Vicious. - Nem lesz semmi bajom!

Én a helyedben nem ígéretnék semmit, féreg!

- Utoljára mondom, hogy engedjete át! - Vicious hangja hirtelen olyan hátborzongató lett, hogy még Sly hátán is felállt a szőr. - Vagy szeretnétek, ha elmondanám Glare fővezérnek a tegnapi esti malőrötöket?

A két őrpóni bizonytalanul egymásra pillantott, majd pontosan egyszerre elléptek egymástól utat engedve ezzel Viciousnek.

- Sajnálom, ha megsértettelek - nézett Sly-ra bocsánatkérően Vicious. A csődör immáron normális hangon beszélt, bár még mindig ki lehetett hallani belőle az előbbi hangnemet. - Csak segíteni szeretnék...

- Ki kért meg rá?! - pattantak ki a szavak Sly szájából.

Már nagyon közel állt ahhoz, hogy a csődör képébe robbantson egy varázslatot.

- Gondoltam...

- Akkor ne gondolkozz! - fojtotta belé a szót Sly. - És ha még egyszer zaklatni merészelsz, eltaposlak, mint egy csótányt!

Azzal kísértált az ajtót. Olyannyira elvakította düh, hogy az se tudta, merre megy, így teljes erővel neki ment Warhammernek.

- Ejnye - ciccegett rosszállóan Warhammer.

Amint Sly visszanyerte az egyensúlyát, vett egy mély levegőt, majd lassan kifújta, ezzel csillapítva tomboló dühét. Nem akart összeveszni Warhammerrel, bár most a pokol legmélyebb bugyrába kívánta őt, amiért az útjába került.

- Gyere - intett Warhammer, s elindult a folyosón. Sly morogva követte őt. Pár percnyi gyaloglás után egy kihalt folyosóra értek. Warhammer rátette a patáját a bal oldalon lévő harmadik és negyedik ajtó közötti falra. Egy szempillantás alatt fel is bukkant a semmiből egy ajtó.

Zug varázslat? Nem rossz...

- Csak utánad - nyitotta ki az ajtót Warhammer, majd előreengedte Sly-t. A kanca belépett a helységbe, és körülnézett. Egy óriási terembe állt, ahol semmi nem volt, leszámítva egy ágyat, egy szekrényt és az ablakokat.

Ezalatt Warhammer becsukta az ajtót, majd Sly elé állt.

- Remélem ez megfelelő lesz számodra - mosolygott a csődör. - Ez az saját edzőtermem. Te vagy a második, aki ezt látja. Rajtad kívül csak Echo Race tábornok tud erről a helyről, de ő már vagy három hónapja nem járt itt. És ne aggódj a terem védelmét illetően. Rengeteg bűbájt használtam, hogy elrejtsem.

Majd én megbizonyosodom erről!

Sly szarva felragyogott, és behunyta a szemét. Érezte a szobát körülvevő varázslatokat, amelyek több csomópontba futottak össze. Itt-ott megbolygatta ezeket, hogy lássa, mennyire bírják a strapát. Úgy tűnt, hogy meg se kottyan nekik. A biztonság kedvéért újabb csomópontokat hozott létre, majd a meglévő pontokat is átítatta a saját mágijával. Mikor végzett kinyitotta a szemét és Warhammerre pillantott.

- Látom, te tényleg nem bízol senkiben - állapította meg a csődör.

Sly erre nem reagált semmit.

- Nos, először meg kell tanulnod uralkodni az érzelmeiden - kezdett bele Warhammer. - Az ebédlői jelenet alapján nagyon könnyen felkapod a vizet. Ez az, amit nagyon nem szabad hagynod, mert különben még a leggyengébb ellenfél is, jó stratégiával, legyőzhet téged.

Az utolsó két szónál Sly-nak Wolf Blaze jutott az eszébe. A kanca a fogát csikorgatta az emléknél.

- Ezért most az lesz a feladatod, hogy a lehető leggyorsabban próbálj meg engem megérinteni, mindenféle mágiahasználat nélkül.

Csak ennyi? Hah! Ez csukott szemmel is menni fog!

Warhammer tíz lépésnyire eltávolodott Sly-tól, majd elkiáltotta magát:

- Rajta!

Sly azon nyomban rárontott a csődörre, ám az mindenféle gond nélkül elhajolt előle. A szürke unikornis lefékezett, majd ismételten támadásba lendült, de Warhammer újfent kivédte. Ezt a macska-egér harcot több tucatszor eljátszották, és minden egyes alkalommal egyre idegesebb és fáradtabb lett tőle Sly.

Egyszerűen képtelen volt elhinni, hogy előre tudja minden lépését! Elvetemülten kutatott az emlékeiben, hogy rájöjjön melyik mozdulatával árulja el magát, de nem talált semmit, és ez csak még jobban fokozta a dühét. Warhammerre pillantott, akin egyáltalán nem látszott semmiféle fáradtság, sőt türelmesen várta a következő rohamot. Türelmesen...

És ekkor ugrott be a megfajtás. Hát persze! Hisz pont ezt akarja megtanítani neki. Hogy ne ész nélkül rontson neki, hanem higgadtan gondolkodjon.

Amilyen gyorsan jött a felismerés, ugyanolyan sebességgel szállt el az öröme. Sosem ment neki teljesen a higgadt gondolkodás. Warhammer előtt is próbálták ezt megtanítani neki. Két olyasvalaki, aki fontos volt az életében, viszont egyikük sincs már vele...

Egyből megrendítette az a gondolat, hogy örökre egyedül maradt... De nem! Nem szabad gyengeséget mutatnia! Ha másért nem is, legalább őértük meg *kell* végre tanulnia az önkontrollt.

Vett egy nagy levegőt, majd kifújta, és elszántan belenézett Warhammer szemébe.

Most meg fogom neked mutatni, mire vagyok képes!

Újra nekilódult, ám ezúttal figyelte az ellenfele minden mozzanatát. Kis idő után észrevette, hogy Warhammer mindig egy másodperccel korábban érzékeli, merről támad, mielőtt végrehajtaná az ütest. Talán ezt ki tudná használni. Meglendítette a bal patáját, majd ugyanebben a pillanatban a jobb patáját is. Warhammer ezt nem érzékelt időben, így Sly ütése telibe talált, méghozzá olyannyira, hogy a csődör a padlón kötött ki. Sly kissé riadtan segítette fel Warhammert. Egyáltalán nem így tervezte ezt...

Már épp bocsánatot akart kérni, mikor Warhammer vidáman megszólalt:

- Szép volt!

Valami nem stimmel... Miért ilyen vidám? Lehet, hogy...?

- Maga hagyta magát?!

A csődör némán bólintott. Sly alig bírta türtőztetni magát. Egyszerűen nem akarta elhinni, hogy Warhammer ezt művelte vele. Hamis örömbé rángatta magát, hogy tanult valamit, pedig valójában semmit se! Semmit! Ó hogy az a...?! Legszívesebben most a varázslatával összetörte volna minden csontját Warhammernek, amiért így átverte őt! De miért is ne tehetné? Egyáltalán nem érdekelt, mit kap ezért, most csak azon járt az esze, hogy minél nagyobb fájdalmat okozzon a csődörnek.

Felragyogott a szarva, s ádázul pillantott az előtte álló pónira. Warhammer meg se rezdült, és nyugodt pillantása még jobban felhergelte Sly tomboló haragját.

Majd adok én neked nyugodtságot, te kétszínű takony!

A kanca varázsaurája körbefogta Warhammert, akin még mindig nem látszott semmifajta félelem. De miért nem fél tőle? Miért nem retteg, hisz bármelyik pillanatban pokoli szenvedést tud neki okozni!

Megpróbálta elkezdni a varázslatot, ám valamiért nem ment neki. Valami egyszerűen nem engedte, hogy ártsen Warhammernek. Talán a lelkiismerete? Nem nagyon hitt ebben. Általában a lelkiismerete Arsenic hangján szól hozzá, de most semmi ilyesmi nem történt. Akkor mégis miért tévóvázik? Talán mert mélyen tudta, hogy ez igazságtalan dolog lenne, mert mégis tanult tőle valamit: egy kis önuralmat? Hiszen ahelyett, hogy már rég szétzúzta volna minden porcikáját, itt áll, és képtelen megtenni.

Végül elhalványult a varázslata, majd elfordult a csődörtől. Nem hitte el, hogy nem tudta megtenni... A Cursefire elleni csata véglegesen megváltoztatta. Tegnap feladta a Blaze elleni csatát, most meg már nem is akar harcolni...

Érezte, hogy Warhammer megfogja a vállát, ám ezúttal nem reagált úgy, mint mikor Vicious tette ezt vele. Csupán szomorúan pillantott a csődörre.

- Büszke lehetsz magadra - mosolygott Warhammer. - Nem hagytad, hogy a harag uralkodjon rajtad.

Sly inkább gyengének és nyámnyilának érezte magát, mintsem büszkének.

- Ideje indulnunk - szólt Warhammer pár pillanattal később. A szürke unikornis válaszként sóhajtott egyet, majd követte a csődört. - Holnap ugyanekkor itt találkozunk.

Sly nem is emlékezett, hogyan értek olyan gyorsan az étkezdéhez. Bár az is igaz, hogy végig a saját gondolataival volt elfoglalva, és csak az ösztönei követték Warhammert.

Megrázta a fejét, hogy magához térjen, ám kevés sikert ért el ez ügyben. Kétszer körbejárta az ebédlő körüli folyosót, hisz túl feltűnő lenne, ha mindig Warhammer után érkezne, majd ő is bement az étkezdébe. Amint belépett az ajtón megakadt a tekintete a pár asztallal előtte ülő Vicious Circle-n és a két testőrén, valamint egy asztallal mellettük lévő Inimitable-n, aki Night Owl, Silver Mirage, Squall, Cold Steel és a rózsaszín unikornis társaságában foglalt helyet. Sly szomorúságát azonnal felváltotta a tömény megvetés.

Mindketten! Fantasztikus!

Már épp fordult volna sarkon, amikor szöget ütött a fejében egy gondolat. Ha most elmegy innen, azzal csak a gyávaságát fogja bizonyítani, márpedig ma elég volt a megfutamodástól! Különb is éhes volt. Így hát fogta magát, és mogorván kért néhány muffint a szakácspónitól, majd megkereste a legtávolabbi pontot a fent említett póniktól, és megvacsorázott. Evés közben a szeme sarkából Inimitable-éket figyelte. Mikor befejezte az étkezést, Inimitable, Night Owl és Silver Mirage elindult felé.

- Sly - szólította meg a parancsnok, mikor odaértek az asztalához. - Egész nap utánad kutattunk! Mégis hol voltál?

- Mi közöd hozzá? - vetette oda foghegyről Sly.

- Az, hogy a frászt hoztad ránk - felelte csendesen Inimitable, és leült a szürke kancával szemben. - Nagyon aggódtunk érted...

Kell a hóhérnak az aggódásod! És kötve hiszem, hogy ezek ketten aggódtak értem!

- Sajnálom Sly, de nem szeretném, ha ez ismét előfordulna - nézett rá szigorúan Inimitable. - Ezért még jobban őrizet alá helyezlek. Mostantól Silver Mirage-zsal fogsz egy szobában lakni.

Sly és Mirage egyszerre hördült fel.

- Ezt nem mondhatja komolyan, parancsnok?! - hóbörgött Mirage. - Ha mi egy fedél alá kerülünk, holnapra abból a szobából nem marad semmi!

Sly osztotta Mirage véleményét. Nem fog megférti egy légtérben ezzel a kiállhatatlan libával, és ezzel Inimitable is tisztában van. Ismételten egy ostoba döntés a drágalátos nővérétől.

- Nem vitatkozom - jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Inimitable.

- Tábornok - szólt közbe Night Owl. - Mirage-nak igaza van. Ez valóban nem a legjobb megoldás. Én viszont szívesen alszok együtt vele.

Sly dühe elpárolgott, s felvonta a szemöldökét. Mi a fene...

- Biztos vagy ebben? - kérdezte Inimitable.

- Igen - bólintott határozottan a pegazus. - Sly-jal remekül elleszünk. Nem igaz, Sly? Mindenki a szürke unikornisra nézett, így az nem úszhatta meg a választ.

- Békén hagylak, ha békén hagysz - felelte tömören.

Inimitable hideg, zöld szeme Sly-ra szegeződött, aki lenézően viszonzta a pillantását. A parancsnok felsóhajtott.

- Rendben van - egyezett bele kelletlenül. - Night Owl, menj, és pakold össze a holmidat, majd várj meg engem a szobádban.

Az éjfekete pegazus egy rövid szalutálást követően távozott az étkezdéből.

- Sly! Mirage! Gyertek velem! - adta ki az utasítást Inimitable.

A két unikornis váltott egy gyűlölködő pillantást, majd követték parancsnokot Squallékhoz.

- Steel parancsnok - állt a csődör elé Inimitable. - Egy kis változás történt az őrségben. Night Owl mostantól Sly szobatársa lesz.

- Értem - biccentett Cold Steel. - Szeretné, ha Viol Gems kisasszony váltaná fel Owl kisasszony helyét?

- Hálás lennek érte.

- Gems kisasszony, ugye elvállalja az őrséget?

A rózsaszín unikornis félve nézett Sly-ra, aki rideg tekintetével válaszolt. Viol egy kicsit megszeppent ugyan, de beleegyezett.

- Helyes! - szólt komoran Inimitable. - Silver Mirage! Viol Gems! Kísérjétek vissza Sly-t a szobájához!

A két unikornis szalutált egyet, majd Sly-jal együtt elhagyták a termet.

Sly a B folyosón bandukolt Mirage-zsal és Viol-lal az oldalán. Mikor belépett a szobájába becsapta maga után az ajtót, és mágikusan lezárta a szobát. Ezután az ágyához sietett, ott azonban egy kis meglepetés várta. Az ágyon egy könyv hevert, mellette pedig egy félbehajtott papír. Az unikornis magához lebegtette a papirost, amin mindössze ennyi állt:

Jól jöhet még...

Sly-nak elég volt csak rápillantania a könyvre, hogy rögvest eluralkodjon rajta a mindent elsőprő harag. Hogy a fenébe juthatott be az a féreg?! Hisz lezárta az egész szobát! Képtelenségnek tartotta, hogy megtörje a bűbajt. És még ha sikerült is neki, akkor is az önvédelemi varázslatnak ki kellett volna ütnie!

Felragyogott a szarva és leellenőrizte a varázslatot. Azonnal észrevette a szoba mágikus rezgésének a változását. Valami ismeretlen eredetű varázslat keveredett az ő mágijával. Tovább kutatót, hogy megtudja miért nem működött a varázslata. Néhány perc elteltével meg is találta az okát. A szoba mágikus csomópontjait szétzilálta valamiféle bűbáj.

Óvatosan megpróbálta eltávolítani az idegen varázslatot, mivel fogalma se volt arról, hogy mi történik, ha megbolygatja. Ám épp hogy csak hozzáért a bűbájhoz, amikor az azonnal elolvadt. Ugyanebben a pillanatban hatalmas mágikus lökéshullám söpört végig a szobán.

Jókor működsz...

Varázslatával hatástalanította a lökéshullámot, majd hozzálátott, hogy eltávolítsa az idegen eredetű mágiát a szobájából. Bö negyedóra elteltével ismét csak az ő varázslata keringett a helységben. Viszont nem engedhette meg, hogy ez újra megtörténjen. Minden energiájával egy védővarázslatra összpontosított, ami szép lassan beleivódott a szoba mágijába. Néhány perc elteltével Sly letörölte a homlokáról az izzadságot, majd felemelte az ágyon lévő könyvet. Kinyitotta az ablakot, és épp arra készült, hogy jó messzire elhajítsa, amikor halkan kopogtak az ajtón.

A francba! El is felejtettem!

Gyorsan ledobta az ágyra a könyvet, és odasétált az ajtóhoz, amit szélesre tárt. Night Owl, Silver Mirage, Viol Gems és Inimitable állt előtte.

- Jó estét, szobatárs - köszönt vidáman Night Owl, és már ment is volna be ajtón, ám Sly felemelte a patáját megállítva ezzel a pegazust.

- Mi a baj? - nézett rá értetlenül Night Owl.

Sly bosszúsan a plafonra emelte a tekintetét. Hihetetlen, hogy magyarázkodnia kell...

- Ha nem akarod, hogy a szoba mágiája miatt két hétig kómában legyél, akkor érintsd meg a patámat!

- Oh... - lepődött meg a pegazus. - Rendben.

Mielőtt ráhelyezhette volna a lábát Sly-éra Silver Mirage fenyegetően megszólalt:

- Figyelmeztetlek Greyness! Ha egy sörényszála is meggörbül Owley-nak, velem gyűlik meg a bajod!

Hú, de félek...

- Semmi baj, Mirage - nyugtatta meg barátnőjét Night Owl. - Én bízik Sly-ban.

Azzal mosollyal az arcán hozzátette a patáját az unikorniséhez.

Sly meghökkenett Night Owl utolsó szavain. Megbízik benne? Már rég hallotta ezt valakitől... Megrázta a fejét, hogy magához térjen, majd felizzott a szarva. Night Owl testéből fekete-kék energiamassza áramlott ki, majd oszlott szét a levegőben. Sly félreállt, és beengedte a pegazust.

- Ha bármi baj van, azonnal értesíts engem! - mondta Inimitable.

A fekete pegazus válasza nyitotta a száját, de Sly még azelőtt becsapta az orra előtt az ajtót, hogy Owl megszólalhatott volna.

- Úgy lesz - motyogta magának a kanca.

Sly nem törődött vele egyáltalán, hanem visszasietett az ágyához. Becsukta az ablakot, behajította a szekrénybe a könyvet, és a lefekvéshez készült. Mielőtt még bebújt volna az ágyába, megfordult, hogy megnézze, mit piszmog annyit Night Owl. Enyhén csodálkozva vette tudomásul, hogy a pegazus a földön fekszik egy hálósákban, és párna gyanánt a nyeregáskáját használja. Azért Inimitable gondoskodhatott volna egy másik ágyról... Bármennyire is nem örült, hogy szobatársa van, azért mégsem akarta, hogy így aludjon. Ezért hát odasétált hozzá, és megköszörülte a torkát. Night Owl szeme kinyílt és felnézett rá.

- Mit szeretnél, Sly?

- Kelj fel egy kicsit...

A pegazus kissé furán nézett rá, de azért felállt. Ezalatt Sly az ágyára irányította izzó szarvát, és egy másolat készített az ágyból. A másolat ágyat lerakta a bal oldali falhoz, és egy takarót és egy párnát varázsolt elő a semmiből. Night Owl szeme tágra nyílt döbbenetében, majd a következő másodpercben melegen rámosolygott a mellette álló kancára.

- Nagyon szépen köszönöm, Sly. Ez igazán figyelmes tőled.

Sly csupán megvonta vállát. Odalépett az ágyához, és befeküdt. Megvárta, amíg Night Owl szintén elhelyezkedik az ágyán, majd lekapcsolta a villanyt.

- Jó éjszakát - hallotta Night Owl hangját a sötétben. - Szép álmokat.

- Neked is - szaladt ki Sly száján, de abban a pillanatban a homlokára is csapott. Még is hogy mondhatta ezt? Még a végén azt hiszi, hogy barátkozni akar vele. Márpedig nincs olyan póni, akivel ő összebarátkozna! Arsenicen kívül soha nem volt, és nem is lesz barátja, az egyszer biztos!

